

HARLEQUIN®

Sjalooline romaan

Julia Justiss

SALAKAUBAVEDAJA
JA
AADLINEIU

SIID & SKANDAAL
3. RAAMAT

Julia Justiss
THE SMUGGLER AND THE SOCIETY BRIDE
2010

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis.

Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Virve Pillau

© 2010 by Janet Justiss
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E09229111
ISBN 978-9949-25-104-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Kallis lugeja!

Minu romaanis tutvute te lähemalt leedi Honoria Carlow'ga, kelle isa oli salakuulaja George Carlow, lord Narborough, kelle parim sõber mõisteti süüdi ja hukati kolmanda kaastöötaja mõrva eest. Nüüd, peaaegu kakskümmend aastat pärast seda tragöödiat paistab, et keegi tahab kätte maksta kõikidele selle skandaaliga seotud perekondadele.

Honoria teab vaid seda, et tundmatu vaenlane mõtles tema hävitamiseks välja julma plaani, mis oli sedavõrd tõhus, et isegi tema perekond usub, et ta oli oma hoolimatusega selles ise süüdi. Jahmunud ja maruvihane, et pereliikmed tema süütusesse ei usu, põgeneb Honoria Cornwalli oma ekstsentrilise tädi juurde. Meeleheitel, teadmata, mida oma elu riisimetega peale hakata, kohtub ta ulja salakaubavedaja Hawkiga.

Gabriel Hawthorth nõustus olema ajutiselt "Flying Gulli" kapten vastuteenena sõjaväekaaslasele, kes päästis tema elu. Kohtunud "preili Foxe'iga", hakkab ta kohe arutlema, miks säärane kaunitar elab Cornwallis, mitte ei ahvatle Londonis kosilasi. Gabe haistab skandaali... ja kui selgub, et preili Foxe on seltskonnast minema saadetud sündsusetu käitumise pärast, on ehk tema just õige mees neiu väiksesse armusuhtesse ahvatlema.

Ent saladuslikku neidu lähemalt tundma õppides muutub soov üürikese armusuhte järele tõsisemaks huviks ja seejärel lausa kinnismõtteks selgitada välja, miks keegi Honoria elu hävitas. Isegi kui see võib tähendada neiust ilma jäämist.

Loodan, et see lugu haarab teid kaasa!

Julia

Esimene peatükk

Mai, 1814. Sennlacki laht, Cornwall

Pea kohal hõljuvate kajakate kisa segunes vastu kaljut paiskuvate lainete mühaga, kui leedi Honoria Carlow kivisel teerajal seisatas ja alla lahesoppi vaatas. Ta nägi rahulolevana, et meri on nii palju tagasi tõmbunud, et pikk hõbedane liivariba oli hakanud tõusuvee alt paistma, ning ta pööras rajalt randa viivale käänulisele teele.

Honoria oli avastanud selle varjulise paigakese oma esimeste jalutuskäikude ajal pärast siia saabumist kuu aega tagasi. Vihasena, solvununa ja mahasurutud energiast pulbitsevana oli ta nõustunud tädi Foxe'i leebe soovitusega kulutada osa oma ilmselgest ärritusest jalutamisega kaljusel teerajal, mis kulges piki veepiiri tema tädi kivist mõisamaja ees mõne miili kaugusel väikesest Cornwalli külakesest Sennlackist.

Honoria vaatas metsikut loodust ja naeratas nukralt. Kui ta Londonist põgenes, oli ta soovinud vaid kõigest eemale pääseda ja eraldatust ning seda oli ta leidnud. Kui tõld ta Penzance'ist mööda Land's Endi poole kandis ja siis tema tädi mereäärse kodu Foxedeni poole pööras, tundus talle, et ta ongi jõudnud maailma lõppu.

Või vähemalt väga kaugele kõrgseltskonnast ning perekonnast, kes oli ta reetnud ja hüljanud.

Mööda kaljust rada alla randa laskudes mõtles Honoria, et lainete äge pekslemine vastu kaljust rannikut, mere-müha, tuulega edasi kanduvad veepiisad ja merelindude kähe kriiskamine ei peaks kellegi hingehaavu leevendama, aga millegipärast ometi nii juhtus. Võib-olla sellepärast, et vastu kaljut purunevad lained meenutasid talle tema enda hävitatud elu.

Vastu kaljusid pihuks ja põrmuks paiskunud, kerkis vesi sügavustest taas vahuse kohinaga. Kui ta on suutnud oma elu killud taas kokku korjata, kas siis temast jääb pealispinnale mingeid jälgi?

Ehkki tädi Foxe'i toatüdruk Tamsyn oli Honoria ratsakostüümi, mis oli Londonist kiiruga lahkudes kaasa haaratud asjadest ainuke sobiv rõivaese energiliseks jalutuskäiguks maal, seelikuserva üles kinnitanud, oli seeliku äär ometi rannale jõudes liivaseks saanud. Siin, tugevama tuule eest varjatuna, lükkas Honoria kübarat paigal hoidva räti-ku peast ja vaatas merd.

Lahesopis loksuv vesi tundus rahumeelne, isegi kutsuv. Neiu naeratas ja meenutas sooje suvehommikuid, mil ta lapsena nuias venda Hali, et too lubaks tal endaga salaja kaugemal heinamaal tiigi juurde hiilida. Koos Halil külas olnud sõpradega oli ta poiste särki ja pükstesse rietatuna õppinud pooleldi rohtu kasvanud tiigis ujuma, väljudes veest võiduka ja mudasena.

Honoriale meenus, et tol suvel, kui ta sai seitse, oli Anthony olnud üks neist sõpradest. Sisemuses hakkas kasvama tuttav iiveldustunne ja ta tõrjus mälestuse oma endisest kihlatust kaugele mälusoppi.

Ta ei kavatsenud rikkuda talle jäänud väheseid naudinguhetki sellega, et mõtleb õnnetule minevikule, mida ta nagunii muuta ei saa.

Honorია suunas pilgu kindlameelselt ilusale lahesopile ning kaalus, kas võtta kingad jalast ja astuda vette. Kevad alles hakkas suvele teed andma ja vastupidiselt Stanegate Courti päikeses käes soojenenud tiigiveele, oli merest lahete voolav vesi arvatavasti jääkülmal.

Neiu vaatas lahesopi kaljudest kaitstud suuet ning märkas päikeses helendavat valget purje. Ta kissitas silmi ja nägi, kuidas väike purjekas lahete libises.

Siis ilmus nähtavale teinegi purjekas, mis nähtavasti ajas esimest taga. Esimene loovis järsult abaja rahulikuma vee poole ning pööras siis suurel kiirusel tagasi avamerele. Järgmisel hetkel peatus jälitav purjekas lahete rannikust eraldava kaljuse eendi juures nii järsku nagu oleks mingi nähtamatu käsi selle peatanud. Esimene purjekas kadus silmist ja Honorია nägi, kuidas üks tume inimkogu üle teise aluse parda pudenes.

Ta taipas, et purjekas sattus tõenäoliselt veealuse kario otsa ning ta pööras pilgu lainete meelevallas kõikuvalt väikeselt aluselt vette paiskunud mehele. Mõni sekund pärast vette kukkumist ilmus mees nähtavale, ent vajus kättega vehkides taas vee alla.

Neiu uudishimu asendus murega. Ehkki laht oli mõõna ajal madal, pidi mees siiski veidi ujuma, enne kui jalad põhja puudutavad. Kas ta sai kukkudes viga või ei oska ta ujuda?

Honorია kõhkles veel hetke ja vaatas, kuidas mees taas pinnale ilmub ja uuesti vee alla vajub, madalamale lahesosale sugugi lähemale liikumata.

Neiu pomises endamisi Hali üht lemmikvandesõna ja heitis pilgu piki randa vasakule-paremale. Ta märkas ajupuu tükki, tõmbas kiiresti kübara peast, mantli, jaki ja ratsakostüümi paksu seeliku seljast ning sukad ja kingad jalast, haaras puutüki ja sööstis vette.

Alusseeliku, pluusi ja korseti tõttu ei saanud ta ujuda nii hästi kui lapsena pükstes ning tõenäoliselt ei õnnestugi tal meheni jõuda ega teda kaldale tuua. Aga ta ei saanud ka niisama pealt vaadata, kuidas inimene upub, ilma et vähemalt üritaks abivajajani ujuda, et too saaks puutükist kinni haarata ja ta saaks mehe kaldale aidata.

Jäises vees külmast värisev Honoria sumas läbi madala vee nii kiiresti kui vettinud alusseelik võimaldas ja rühkis hädasoleva meremehe poole.

Ta oli juba meelt heites mõelnud, et ei jõuagi õigeks ajaks meheni, kui järsku sukeldus üks teine mees lahe teerajapoolsest servast vee kohal kõrguvatelt kaljudelt merre. Honoria peatus, ahmis laine alla jäädes õhku ja nägi, kuidas uustulnuk ujus kiirete osavate tõmmetega uppupa meremehe suunas. Hetk hiljem haaras mees uppujal käest ja hakkas koos temaga ranna poole ujuma.

Honoria üritas kergendust tundes tagasi randa pääseda. Alles siis märkas ta abaja teerajapoolse külje kaljude juures veepinnal kõikuvaid tünne ja taipas, miks purjekad olid niimoodi kihutanud.

Salakaubavedajad! Lahesopi rahulikes vetes hulbib ilmselt üks salakaubalaadungeid, millest ta oli väga palju jutte kuulnud. Esimene purjekas oli tõenäoliselt üritanud meelitada teist eemale kohast, kuhu last oli ööpimeduse varjus peidetud, et see hiljem maale toimetada.

Märgade riiete raskuse tõttu seisatas Honoria madalas vees hinge tõmbama ja inimlastiga päästjat silmitsema.

Mehe vapruste hindamine muutus hoopis teistlaadseks imetluseks, kui mees madalasse vette jõudis ja püsti tõusis. Ka tema oli päästmiseks riided seljast võtnud. Vett tilkus mehe paljalt ülakehalt, õlgadelt ja lihaseliselt rinnalt lamedale kõhule. Edasi nirises see märgade pükste peale ja sisse, mis kummusid võimsa – oh sa poiss!

Honoria suunas pilgu näost õhetades kõrgemale, märgates mehe roietel pikka valget armi. Ka nägi ta armi mehe vasakul õlal ja siis jõudis tema pilk mehe näole, kus põrkus maailma kõige sinisemate silmade terava pilguga.

Honoriale meenusid sähvatustena kõik need korrad, mil ta pärast järjekordse seikluse tõttu hurjutada saamist jalgu järel vedades üle papa kabineti Axminsteri vaiba minnes metallist ukselinki puudutas. Selle valusööstu talumine oli olnud mäng, omamoodi kinnitus iseendale, et ta suudab tõrelemist ükskõikselt taluda hoolimata ema põlgusest ja isa pahameelest. Viimasel ajal oli tõrelemine jäänud rohkem vanema venna Marcuse hooleks, kellest oli isa haigestumise järel saanud tegelik perekonnapea.

Sellega ka sarnasus lõppes, sest selle mehe tekitatud sähvatus oli tugevam ja aisting ka palju meeldivam. Honoria tundis oma huuli kaarduvat, kui ta silmitses mehe teravaid näojooni ja nägu raamivaid tilkuvaid, veest läikivaid musti juukseid.

Isegi kui mees poleks äsja hulljulgelt kaljult kiiresti taanduvasse mõõnavette hüpanud, oleksid tema käskiv ilme, kandiline lõug, kõrged põsesarnad ja täidlased sensuaalsed huuled andnud mõista, et ta on enesekindel teutseja. Üks lihaseline käsivars ümber läkastava mere-

mehe, kõndis päästja läbi madala vee, ümbritsetuna jõulisest aurast, mis samamoodi nagu pikad armid rinnal ja õlal, viitas ohule.

Honoriamärkas hilinevalt, et tegu on võimuka mehega, kes nüüd silmitses teda sama tähelepanelikult nagu tema äsja meest.

“No nii, preili,” ütles mees lähemale tulles ja tema lõbustatud hääles oli kuulda kerget laulvat murrakut. “Kas te olete merest sündinud Aphrodite?”

Honoriam punastab uuesti, sest mehe sõnade peale meenus talle, et ta seisab jalgupidi vees ning et jalgadele ja kõhule liibuv märg alusseelik on arvatavasti peaaegu täiesti läbipaistev.

Ta heitis üle õla: “Hästi tehtud, söör”, pöördus ja pistis jooksu. Rannale jõudes viskas ta plangujupi käest ning tõmbas kiiruga liivase mantli selga, üritades külmast kangete sõrmedega selle paelu kinnitada. Kui ta oli jõudnud end kinni katta ja kummardus jakki, seelikuid ja kingi üles võtma, tuli mööda kitsast rannariba tema poole rühm mehi.

Kingade jalga panekuks sobivat kivi valides oletas ta, et tegu on salakaubavedajate kaaslastega, kes tulid appi lasti maale toimetama. Ta oli just jõudnud kivile istuda, kui esimene mees temani jõudis.

Järsku taipas Honoriam, et nende tähelepanu ei ole koonduanud mitte päästjale ega abajas hulpivale lastile, vaid hoopis temale. Ta lausa tajus oma kehal aplaid pilke alates mereveest tilkuvatest juuksesalkudest kuni paljaste jalgadeni, kusjuures meeste pilgus peegelduva uudishimu lämmatas miski himuram, hulga metsikum.

Honorია tõmbus õudust tundes kühmu. Tuule meelevaldas olevate kaljude asemel nägi ta Londoni villa pimedat aeda ning merelindude hõiked asendusid ehmunud ja üllatunud hüüatustega teeraja äärest, mis viis tagasi tulede-säras ballisaali.

Kõikide pilgud temale koondunud, mehed ümberringi. Nende iharad pilgud, huuled põlglikult või ootusärevalt kõverdunud, nende kuum alkoholi järele lehkav hingeõhk tema ninas, kui ta üritas oma katkirebitud pihikut koos hoida. Anthony, põlgus pilgus, tõttamas tema poole, aga mitte lohutama ja abistama, vaid süüdistama ja tõrjuma.

Paanika sundis teda püsti hüppama. Kingad ja sukad käes, tegemata välja kena välimusega päästjast, kes hüüdis läkastavat päästetut pikali pannes, et ta ootaks, trügis Honorია meeste vahelt läbi ja jooksis kaljuraja poole.

Gabriel Hawksworthi imetlev pilk järgnes meekarva juustega neiule, kes mööda randa põgenes. Olles poolenisti uppunud mehe kaldale tirinud, ajas Gabriel end raskelt hingeldades sirgu ja mees tema jalge ees öökis välja Cornwalli merevett.

Hetk hiljem jõudsid külamehed nendeni. Nad tirisid mehe kuivale ning üks hoidis teda paigal, kuni teine sidus kinni mehe silmad ja kolmas mehe käed.

Gabe raputas end nagu koer ja tuule käes hakkas tal märjana külm. Õnneks jooksis meeste vahelt tema poole Richard Kessel, tema kunagine sõjaväekaaslane "Dickin", kes oli selle aluse omanik, mille kapten Gabe hetkel ajuti-selt oli.